

Arrest

nr. 187 266 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 7 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2016 *“tot weigering van verblijf om medische redenen”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster vraagt op 12 september 2016 aan de grens asiel aan en wordt vastgehouden op een welbepaalde plaats. Op 28 september 2016 weigert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekster dient beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad neemt op 21 oktober 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekster tekent beroep aan bij de Raadkamer van Brussel tegen haar vasthouding. In de beschikking van 30 september 2016 verklaart de Raadkamer het verzoekschrift ontvankelijk doch ongegrond en de maatregel van vrijheidsberoving blijft gehandhaafd.

1.3. Op 10 november 2016 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 28 november 2016 neemt de Commissaris-generaal deze aanvraag in overweging.

1.4. Op 10 november 2016 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 22 november 2016 wordt de advocaat van verzoekster met een beslissing van de gemachtigde op de hoogte gesteld dat de mogelijkheid van voornoemde aanvraag enkel open staat voor vreemdelingen die op het Belgisch grondgebied verblijven en dat verzoekster die op dat ogenblik werd vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en dus administratiefrechtelijk het grondgebied niet had betreden, er geen gebruik van kan maken.

Dit is de bestreden beslissing.

Op 22 december 2016 wordt verzoekster vrijgelaten uit het transitcentrum Caricole en toegelaten op het Belgisch grondgebied.

“In antwoord op uw brief van 10.11.2016 deel ik u mede dat de mogelijkheid om een aanvraag tot het bekomen van een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in te dienen, slechts open staat voor vreemdelingen die op het Belgisch grondgebied verblijven.

Aangezien mevr. B., M. (...) het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot teruggrijving, die haar op 12.09.2016 en 09.11.2016 betekend werd en in toepassing van art 74/5 van de voornoemde wet, in afwachting van de uitvoering van deze beslissing, in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats wordt vastgehouden, werd haar geen toegang tot het Belgisch grondgebied verleend. Alhoewel de transitzone en de gesloten centra, concreet gezien, deel uitmaken van het Belgisch grondgebied, is het daarentegen duidelijk dat de pertinente bepalingen van de Schengengrenscodes (artikel 4) en van de Wet van 15 december 1980 (artikel 4bis) een punt vastleggen waar de vreemdelingen administratiefrechtelijk het grondgebied betreden, en dat de Koninklijke Besluiten van 01.03.1994, 09.07.1998 en 13.05.1999 de juridische fictie creëren waarbij de gesloten centra worden gelijkgesteld met een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Het is dan ook zo dat, volgens de bepalingen van de Schengengrenscodes de buitengrens van het Schengengrondgebied via een erkende grensdoorlaatpost moet worden overschreden.

Aangezien mevr. B., M. (...) deze grensdoorlaatpost niet heeft overschreden, heeft zij administratiefrechtelijk het grondgebied niet betreden en heeft zij a fortiori er geen verblijf in de zin van de Schengengrenscodes en de wet.

In tegenstelling tot hetgeen voorzien is door de bepalingen inzake asiel, maakt artikel 9ter van het verblijf op het grondgebied echter een conditio sine qua non voor zijn toepassing. Beide situaties zijn dan ook objectief verschillend: de ene betreft een vreemdeling die voor zijn overheden moet vluchten, de andere betreft een vreemdeling die de nodige stappen kan nemen in zijn land van herkomst.

Rekening houdend met deze conditio sine qua non kan het artikel 9ter niet toegepast worden op mevr. B., M. (...) voor wie het vrij stond om een visum of een toelating tot verblijf omwille van medische redenen aan te vragen bij de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordiging in haar land van herkomst.

Tot slot, gezien de ingeroepen medische redenen, zal, conform art. 3 van het EVRM, voor elke verwijdering het doktersadvies gevraagd worden omtrent de mogelijkheid tot uitvoering van de teruggrijving,”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij stelt:

“Overeenkomstig artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht dewelke een beslissing bevatten waartegen het beroep is gericht. In art.39/69 Vw kan men het volgende lezen:

"Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid :

1° de naam, nationaliteit, woonplaats van de verzoekende partij, en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten;

2° de keuze van woonplaats in België bevatten;

3° de beslissing vermelden waartegen het beroep gericht is:

(...)"

In casu is er geen sprake van een "beslissing tot weigering van verblijf om medische redenen" zoals wordt voorgehouden door verzoekende partij. Het betreft hier een schrijven van de gemachtigde naar de advocaat van verzoekster waarin wordt uiteengezet waarom verzoekster geen beroep kan doen op de procedure zoals voorzien in artikel 9ter Vw, het betreft hier geen beslissing van de gemachtigde waarin een aanvraag om machtiging wordt geweigerd. In artikel 9ter §1. Vw wordt duidelijk het volgende gesteld:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte..."

Er kan niet dienstig worden betwist dat verzoekende partij zich op het ogenblik van de aanvraag administratiefrechtelijk niet op het Belgische grondgebied bevond en dat de gemachtigde dan ook de aanvraag niet in overweging kon nemen. Het beroep is dan ook niet ontvankelijk."

2.2. De verwerende partij stelt eerst dat het verzoekschrift nietig is omdat het niet zou voldoen aan de vereiste van artikel 39/69, §1, 3°, dat bepaalt: *"Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid: de beslissing vermelden waartegen het beroep gericht is"*. Zij argumenteert: *"het betreft hier geen beslissing van de gemachtigde waarin een aanvraag om machtiging wordt geweigerd"*. De verwerende partij lijkt hiermee te willen aangeven dat de bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling maar slechts *"een schrijven"* is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 november 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient. Deze aanvraag is vergezeld van een begeleidende brief met het opschrift: *"Aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."*

De administratieve rechtshandeling is de eenzijdige en uitvoerbare rechtshandeling die wordt verricht door een administratief orgaan. Deze handeling wordt bewust verricht met het oog op het creëren van rechtsgevolgen of het beletten van de totstandkoming van bepaalde rechtsgevolgen. De bestreden beslissing waarbij wordt geweigerd om de in duidelijke bewoording gestelde aanvraag te behandelen, is een eenzijdige en uitvoerbare rechtshandeling. Deze beslissing belet de totstandkoming van bepaalde rechtsgevolgen, met name de mogelijkheid van verzoekster om haar aanvraag tot medische regularisatie onderzocht te zien. Dit blijkt tevens uit de nota waarin de verwerende partij zelf aangeeft *"dat de gemachtigde dan ook de aanvraag niet in overweging kon nemen"*.

In de nota wordt voorts gesteld dat er in casu geen sprake is van een *"beslissing tot weigering van verblijf om medische redenen"*. Dit verweer is vergezocht en onredelijk. De bestreden beslissing bevat immers zelf geen opschrift, zodat de verzoekende partij niet kan worden verweten dat zij de bestreden beslissing benoemd als zijnde een *"beslissing tot weigering van verblijf om medische redenen"*. Ook het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt *"In antwoord op uw brief van 10.11.2016"* is onredelijk. Uit het administratief dossier blijkt, zoals reeds gezegd, duidelijk dat de verzoekende partij ontegensprekelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft willen indienen en dus geen *"brief"* heeft verzonden.

2.3. De verwerende partij stelt in de exceptie tot slot: *"Er kan niet dienstig worden betwist dat verzoekende partij zich op het ogenblik van de aanvraag administratiefrechtelijk niet op het Belgische grondgebied bevond en dat de gemachtigde dan ook de aanvraag niet in overweging kon nemen"*.

De verzoekende partij betwist deze stelling.

De opgeworpen exceptie gaat samen met de grond van de zaak: de verwerping van de exceptie leidt derhalve tot het gegrond bevinden van het enig middel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij betwist in een enig middel de stelling van verweerder dat zij *“zich op het ogenblik van de aanvraag administratiefrechtelijk niet op het Belgische grondgebied bevond en dat de gemachtigde dan ook de aanvraag niet in overweging kon nemen”*. Zij voert de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.2. Het te beslechten rechtspunt betreft de vraag of verzoekster van uit het transitcentrum Caricole een ontvankelijke aanvraag op grond van 9ter van de vreemdelingenwet kon indienen.

Belgische jurisdicties hebben zich al herhaaldelijk en in verschillende contexten uitgesproken over het begrip ‘extraterritorialiteit’, nadat een dergelijke uitzondering door de Belgische staat dan wel door de vreemdeling zelf werd aangevoerd. De Raad van State stelde aldus dat de transitzone deel uitmaakt van het Belgisch grondgebied, *“et présente seulement cette particularité que les étrangers y sont admis alors qu’ils ne remplissent pas les conditions nécessaires pour pénétrer sur le territoire et ce, afin de faciliter le transport aérien; que les autorités de police belges y disposent de la plénitude de leur compétence et peuvent notamment vérifier la régularité des documents dont les passagers en transit sont porteurs, comme elles peuvent le faire à l’égard de toute personne en tout point du territoire.”* (RvS 21 januari 2002, nr. 102.722).

In een andere zaak stelt de Raad van State, in het geval de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag weigert te registreren: *“(…) uit constante rechtspraak van de correctionele rechtbanken kan niet anders dan afgeleid worden dat het grondgebied van de nationale luchthaven wel degelijk onder het imperium van de Belgische Staat valt. (...) De term “verblijven” duidt op een feitelijke toestand. Dit kan trouwens niet anders aangezien de vreemdeling die zich beroept op artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 uiteraard nog niet beschikt over een machtiging tot verblijf en dus nooit kan ingeschreven zijn in, hetzij een vreemdelingen- hetzij een bevolkingsregister.”* (RvS 25 januari 1996, nr. 57.831).

In verband met de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft het Grondwettelijk Hof eraan herinnert dat, volgens de wetgever: *“B.3.1. De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 ‘inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming’. In dat artikel 15 wordt het begrip ‘ernstige schade’ gedefinieerd die bepaalde personen dreigen te lijden aan wie, om die reden, het voordeel van subsidiaire bescherming moet worden toegekend door de lidstaten. Luidens artikel 15 van de richtlijn bestaat ‘ernstige schade’ onder meer uit ‘foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst’.* (GW. Hof Arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009).

De Raad verwijst voorts naar de rechtspraak van de Raad van State dat stelt: *“[la zone de transit aéroportuaire] constitue une simple fiction juridique à l’intérieur de laquelle le requérant bénéficie de droits identiques à ceux qui « séjournent à l’intérieur » du territoire en toute illégalité ”* (RvS 21 januari 2002, nr. 102.722).

De Raad bevestigt dat gesloten centra effectief deel uitmaken van het Belgische grondgebied. In gesloten centra kunnen vreemdelingen in casu dezelfde rechten putten die ook van kracht zijn op vreemdelingen die verblijven op het Belgische grondgebied. De Raad stelt vast dat in geen geval verzoekster de mogelijkheid om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan worden geweigerd. De Raad oordeelt dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gepleegd door deze mogelijkheid te weigeren. Verzoekster maakt een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

Het enig middel is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2016 *“tot weigering van verblijf om medische redenen”*, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC